

Social- og indenrigsminister Karen Ellemanns talepapir

Anledning	Samråd om pladsmangel på kvindekrisecentre
Dato / tid	25. oktober kl. 13.15-14.30
Talens varighed	8 minutter
Sted	

Det talte ord gælder

Spørgsmålene motiveres af spørgerne Rasmus Horn Langhoff (S) og Yildiz Akdogan (S) inden talen.

Samrådsspørgsmål B

”Hvad vil ministeren gøre i forhold til de seneste opråb fra kvindekrisecentrene om, at centrene i stigende omfang må afvise voldsramte kvinder på grund af pladsmangel, og har ministeriet været i dialog med kvindekrisecentrene om hvilke behov – herunder økonomiske – centrene peger på?”

[Indledning]

Tak for invitationen til samrådet her i dag.

Også tak til spørgerne for uddybningen af spørgsmålet, som vi her skal drøfte.

Jeg er blevet bedt om at svare på, hvad jeg som minister vil gøre i forhold til de seneste opråb fra kvindekrisecentrene om, at centrene i stigende omfang må afvise voldsramte kvinder på grund af pladsmangel, og om ministeriet har været i dialog med kvindekrisecentrene om, hvilke behov – herunder økonomiske – centrene peger på.

[Vold er uacceptabelt]

Jeg har i min tid som social- og indenrigsminister været indkaldt til flere samråd om indsatsen til voldsramte kvinder. Og jeg vil gerne – ligesom under de forrige samråd om samme emne – indlede med at slå fast, at det er fuldstændig uacceptabelt, når mænd eller kvinder bliver udsat for vold eller trusler om vold fra deres partner eller familie.

Men når vold i nære relationer alligevel forekommer, så *skal* vi som samfund være parat til at hjælpe.

Den hjælp kan man i dag blandt andet få på et af landets kvindekrisecentre, som tilbyder beskyttelse til den voldsramte kvinde og hendes eventuelle børn, og som hjælper kvinden med at få bearbejdet voldsoplevelsen.

Derfor er det selvfølgelig også helt centralt, at kvindekrisecentre har plads til at modtage de voldsramte kvinder og børn, der henvender sig. Det tager jeg meget alvorligt.

[Den kommunale forsyningsforpligtelse]

Derfor er der en lovbunden kommunal forsyningsforpligtelse, som skal sikre, at der er hjælp til voldsramte kvinder. Konkret står der i serviceloven, at kommunen skal tilbyde midlertidigt ophold i boformer til kvinder, som har været udsat for vold, trusler om vold eller tilsvarende krise i relation til familie- eller samlivsforhold.

Den forpligtelse har jeg naturligvis en klar forventning om, at kommunerne lever op til.

[Nye tal for kvindekrisecentre]

Ligestillingsudvalget har netop fået oversendt svar på spørgsmål om udviklingen i antallet af pladser på kvindekrisecentrene, som krisecentrene selv har indberettet til Socialstyrelsen. Af de tal fremgår, at antallet af pladser til kvinder på krisecenter er på et uændret niveau. Det er også sådan, at den gennemsnitlige belægningsprocent er omtrent konstant på 88-89 procent over de seneste år.

Vi kan altså ikke af de seneste tal se, at krisecentrene *på landsplan* er under stigende pres. Men jeg kan selvfølgelig ikke afvise, at der er nogle krisecentre eller nogle landsdele, som oplever et større pres end andre.

Men det er vigtigt at huske på, at retten til at komme på krisecenter ikke betyder, at man nødvendigvis har ret til at få plads på et krisecenter tæt på sin bopæl. Det kan der selvfølgelig være rigtig god mening i for nogle kvinder – især, hvis der er børn involveret. Men for andre kvinder vil det af hensyn til sikkerheden være nødvendigt at finde et krisecenter, som ligger længere væk. Derfor er vi også nødt til at betragte presset på krisecentrene ud fra et landsgennemsnit.

Når det så er sagt, så er det klart, at hvis antallet af pladser på landsplan begynder at falde drastisk, eller belægningsprocenten

begynder at stige markant, så vil jeg tage en snak med kommunerne for at høre, om de mener, at de er i stand til at løfte den lovbundne opgave med at sikre ophold til voldsramte kvinder.

[Dialog med kvindekrisecentre]

Jeg bliver også spurgt til, om mit ministerium har været i dialog med kvindekrisecentrene om, hvilke behov – herunder økonomiske – centrene peger på?

Mit ministerium har ikke været i kontakt med konkrete kvindekrisecentre om deres økonomiske behov, og at ministeriet heller ikke er blevet kontaktet af konkrete krisecentre om deres økonomiske behov. Men jeg må sige, at jeg egentlig også mener, at det vil være mere naturligt, hvis krisecentrene har en dialog med kommunerne, eftersom det er en kommunal opgave at sørge for, at voldsramte kvinder kan få et ophold på et krisecenter.

Herudover er det vigtigt at huske på, at krisecentrene jo finansieres gennem en kommunal takstbetaling per kvinde, der opholder sig. På den måde følger pengene også den enkelte kvinde og hendes eventuelle børn. Og derfor er det heller ikke sådan, at et krisecenter har færre penge, fordi der er mange kvinder, som opholder sig på krisecentret. Jeg kan derfor ikke umiddelbart se, hvad det er for økonomiske behov, som det i

Samrådsspørgsmålet fremhæves, at kvindekrisecentrene peger på.

Og endeligt vil jeg understrege, at jeg hverken kan eller vil forhandle yderligere finansiering til landets kvindekrisecentre under et samråd.

[Regeringens sociale mål]

Når det er sagt, så mener jeg, at vi skal blive bedre til at mindske presset på landets kvindekrisecentre, og det skal vi blandt andet ved at forebygge, at den enkelte kvinde vender tilbage til den voldelige relation og derfor kan få behov for gentagne krisecenterophold.

Derfor bør den hjælp, vi tilbyder voldsramte kvinder, også have fokus på beskæftigelse og uddannelse. På den måde hjælper vi kvinden til at blive uafhængig af en voldelig partner, og på den måde klæder hende bedre på til at skabe en selvstændig tilværelse uden vold.

Det er baggrunden for, at regeringen har fastsat et socialt mål om, at flere personer udsat for vold i nære relationer skal i uddannelse og beskæftigelse.

En af måderne, vi i dag kan komme tættere på det mål, er gennem den forpligtelse, der sidste år blev indført om, at kommunerne skal yde rådgivning til alle kvinder på et krisecenter. En anden måde er gennem de ambulante tilbud, som hjælper de voldsramte kvinder, der ikke finder vej til et krisecenter. Derfor har regeringen også prioriteret netop de ambulante tilbud i oplægget til satspuljeforhandlingerne, som vi forhåbentligvis snart skal i gang med at forhandle.

[Afrunding]

Jeg vil gerne slutte af med at slå helt fast, at der *skal* være hjælp til personer, der er udsat for vold i nære relationer. Derfor er loven også indrettet, som den er i dag. Men jeg må også forholde mig til de tal, der er på området – og her ser det altså ikke ud til, at der er et øget pres på krisecentrene.

Som jeg tidligere har sagt i min besvarelse, så tager jeg det meget alvorligt, at der er pladser på krisecentrene til voldsramte kvinder. Derfor mener jeg også, at det er en meget relevant debat at tage her i dag.

Og med de ord ser jeg frem til drøftelsen her i udvalget.

Tak for ordet.